

Сповідь старого холостяка

Олег Черногуз

- Товариші судді, хай я навічно сяду на цю лаву, якщо в моєму останньому перед вами слові є хоч крихта вигадки й неправди...

Почну здалеку... В народі кажуть: одна біда сама не ходить. Не ходила вона одна й за мною...

Усе почалося з фотокарток розміром 3 на 4 см. Напередодні того, як я вже мав одружитися, мені сказали: "Вам потрібно обміняти паспорт. Він своє відслужив".

Того ж дня я пішов до першого-ліпшого фотоательє і сфотографувався.

- Через скільки днів ви можете зробити картки? - запитав я.

- Рівно через день, якщо вас це влаштовує, - відповіли мені.

Це мене влаштовувало, і я, щасливий і чомусь гордий, пішов додому.

Рівно через день я знову переступив поріг того ательє.

- Ваші фотографії ще не готові...

- Як - вихопилося мимоволі в мене.

- А от так... Приходьте завтра...

Я прийшов наступного дня. Мені сказали, що вже є негативи, а ось до відбитків ще не дійшла черга...

- Я обмінюю паспорт, - почав доводити їм, - подав заяву до загсу, через кілька днів одружуюсь, маю гарну наречену, але досі не маю тих фотографій...

- Фотографії будуть. Нікуди вони в нас не дінуться, - запевнив мене директор, коли я попросив у нього книгу скарг і пропозицій. - Своїм записом ви тільки зіпсуєте нам книгу, а собі настрій, і залиште нас без преміальних... Приходьте завтра, - він гречно потиснув мені руку, хотів було поцілувати, але я не дозволив...

Через два дні я подався з нареченою до загсу. Із старим паспортом і такими ж фотокартками. Але нас не розписали.

- Термін користування вашим паспортом давно минув. Ми вас розписати не можемо...

- Це ти навмисне так зробив, - сказала мені наречена, жбурнула в обличчя букет квітів і вибігла геть...

Можете уявити мій стан... Я був за крок до щастя... Я спіймав таксі. Вирвав із будинку дві цеглини й наказав шоферові везти мене до фотоательє... Їхнє щастя, що того дня в ательє був вихідний... Боюся, товариші судді і товариші народні засідателі, що ви сьогодні судили б мене не за це, якби в той день я зустрів директора ательє чи хоча б одного фотомайстра...

Я упав на траву, незважаючи на випрасуваний костюм з лавсановою ниткою, і почав гризти ту цеглу... Я гриз її і закушував травою доти, поки не спала на думку ця геніальна ідея...

Я взяв свій піджак, поклав до кишені квитанцію на фотокартки і кинувся до

перехожої...

Далі ви вже знаєте, товариші судді...

- Продовжуйте, - запропонував суддя і постукав по карафі олівцем, хоч у залі було так тихо, що я почув, як хтось у задньому ряду схлипнув...

- Я вихопив у якоїсь перехожої жінки, - продовжував я, - господарську сумку, ридикюль і метнувся геть... Забігши за ріг, я скинув піджак і накрив ним сумку...

Жінка, помітивши сумку, на мить зупинилася й перестала галасувати... Цього мені було досить, щоб сісти в таксі й приїхати додому.

Розрахунок мій був простий. Жінка візьме піджак і, помітивши квитанцію, віднесе його до міліції... А міліція уже примусить фотоательє негайно зробити фотокартки, щоб по них знайти власника піджака й грабіжника ридикюля...

І я не помилився... Того ж вечора мене забрали... Фотографії вийшли на славу, хоч перед цим у ательє мене запевняли, що негативи слабенькі і доведеться перефотографуватися.

- Як бачите, розрахунок мій був правильний... Але, товариші судді, одного я не передбачив: викрадення ось цього ридикюля може закінчитися ось цією лавою... Та хіба ж я викрадав його заради грошей? Колишня моя наречена, що плаче в останньому ряду, - свідок...

- Чому колишня? - перепитав суддя, витираючи скупі чоловічу сльозу.

- Тому що того дня вона пішла до загсу з іншим. Тепер вона, товариші судді й товариші засідателі, плаче... Але вже пізно... Я ті фотокартки порвав.